

9 iulie – 15 iulie

Colivia

Textul de memorat: „În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări” (1 Petru 1:6)

„În lumina plină a zilei și înconjurată de muzica altor voci, pasărea din colivie nu va cânta melodia pe care stăpânul dorește ca ea s-o învețe. Prinde un sunet acum, un tril altă dată, dar niciodată o melodie întreagă și distinctă. Însă stăpânul acoperă colivia și o pune acolo unde pasărea va auzi doar melodia pe care trebuie s-o cânte. În întuneric, ea încearcă să cânte acea melodie din nou și din nou, până când o știe și izbucnește într-un tril desăvârșit. Apoi pasărea este readusă la locul ei, unde va putea cânta mereu acea melodie, la lumină. Tot așa procedează Dumnezeu cu copiii Săi. El are să ne învețe un cântec și, după ce-l vom fi învățat printre umbrele suferințelor, îl vom putea cânta mereu după aceea” (Ellen G. White, *Divina vindecare* p. 472).

Să observăm că acela care duce pasărea la întuneric este chiar stăpânul. Că Satana cauzează durere este ușor de înțeles, dar oare Dumnezeu Însuși ar participa activ la îndreptarea pașilor noștri spre cuptoare încinse, unde să avem parte de confuzie sau durere?

De înțeles: Ce exemple din Biblie poți da în care Dumnezeu Își conduce poporul în experiențe ce vor include categoric și durere? Care crezi că erau „noile cântece” pe care El le voia învățate?

Duminică, 10 iulie – Drum înfundat

„Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și iată că egiptenii veneau după ei. Și copiii lui Israel s-au înspăimântat foarte tare și au strigat către Domnul după ajutor” (Exodul 14:10).

Ai fost vreodată înșelat, atras într-o cursă sau într-o situație fără ieșire? Uneori poate fi interesant, ca în cazul unei petreceri-surpriză: intri într-o încăpere unde te așteaptă prieteni care strigă: „Surpriză! La mulți ani!” Alteori poate fi destul de șocant, inclusiv foarte neplăcut. De exemplu, întâlnirea cu niște bătauși, pe vremea când erai la școală, sau vreun coleg de serviciu care din senin încearcă să-ți creeze o imagine proastă.

Din ziua în care israeliții au ieșit din Egipt și până au ajuns în Țara Promisă, „Domnul mergea înaintea lor: ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua, și noaptea” (Exodul 13:21). Fiecare etapă din călătoria lor a fost condusă de Dumnezeu. Dar să vedem unde i-a condus El prima dată: într-un loc unde în față era o mare; pe fiecare parte, munți, iar armata faraonului, fix în spate.

1. Citește Exodul 14. De ce Dumnezeu i-a dus pe israeliți într-un loc unde știa că vor fi îngroziți?

Faptul că urmăm „stâlpul” nu ne asigură că vom fi fericiți tot timpul. Poate fi și o experiență grea, pentru că dobândirea înțelepciunii în neprihănire ne duce în locuri care ne pun la încercare inima, ce este din fire înșelătoare (Ieremia 17:9). Când suntem în aceste dificultăți și vrem să știm dacă Îl urmăm sau nu pe Dumnezeu, semnul nu este neapărat absența încercărilor sau a durerii, ci deschiderea noastră față de lecțiile oferite de Dumnezeu și o continuă supunere a minții și a inimii noastre față de îndrumarea Lui.

2. Recitește Exodul 14:31. Ce lecție au învățat israeliții din această experiență?

De ce este greu uneori să ne încredem în Dumnezeu chiar dacă știm multe dintre minunatele Lui promisiuni pentru noi? Relatează o situație dificilă în care crezi că te-a condus Domnul ca să te

învețe să crezi în El și să te temi de El.

Luni, 11 iulie – Ape amare

„Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustia Sin, după călătoriile zilnice pe care poruncise Domnul să le facă, și au tăbărât la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut” (Exodul 17:1).

Poate că nu primim de la Dumnezeu tot ce vrem, dar nici măcar nu ne putem aștepta să primim ce avem nevoie? Nu ce *credem* noi că avem nevoie, ci ce avem cu adevărat nevoie?

Apa era un lucru de care israeliții aveau cu siguranță nevoie. Imediat după ce Dumnezeu din nor i-a condus prin Marea Roșie, israeliții L-au urmat prin deșertul arzător și secetos, timp de trei zile. Disperarea lor este lesne de înțeles, mai ales în pustiu, unde găsirea unei surse de apă este vitală. Când urmau să primească apa de care aveau atâta nevoie?

Deci, unde îi îndrumă Dumnezeu? Stâlpul se îndreaptă spre Mara, unde măcar este apă. Cu siguranță au fost cuprinși de entuziasm. Dar când au gustat apa au scuipat-o imediat, fiindcă era amară. „Poporul a cântit împotriva lui Moise, zicând: «Ce avem să bem?»” (Exodul 15:24).

Apoi, la câteva zile, Dumnezeu face același lucru. Doar că, de data aceasta, stâlpul se oprește unde nu este apă deloc (Exodul 17:1).

3. Citește Exodul 15:22-27 și Exodul 17:1-7. Ce i-a dezvăluit Dumnezeu despre Sine poporului Israel, la Mara și la Refidim? Ce lecții ar fi trebuit învățate acolo?

Recitește Exodul 17:7. Ai ridicat și tu vreodată aceeași întrebare? De ce? Cum te-ai simțit și ce lecții ai învățat după ce ai primit răspunsul? De câte ori avem nevoie să primim răspunsul până încetăm definitiv să punem această întrebare?

Marti, 12 iulie – Marea luptă din pustiu

4. Citește Luca 4:1-13. Ce lecții poți învăța de aici despre cum să învingi ispita și să nu cazi în păcat?

Ispitele pot fi foarte grele, pentru că vizează lucruri pe care ni le dorim cu adevărat și întotdeauna par să vină în momentele în care suntem cei mai slabi.

În Luca 4 este redată ispitirea lui Isus de către Satana și ne sunt aduse în atenție unele chestiuni dificile. Prima impresie este că Duhul Sfânt Îl îndreaptă pe Isus spre ispită. Dar Dumnezeu nu ne ispitește niciodată (Iacov 1:13). În schimb, așa cum am văzut, Dumnezeu ne îndreaptă spre cuptorul punerii la probă. Impresionant în Luca 4 este faptul că Duhul Sfânt ne poate îndruma uneori spre vremuri de încercare care implică expunerea noastră la ispite feroce din partea lui Satana. În asemenea momente, când simțim că aceste ispite sunt foarte puternice, am putea concluziona greșit că nu L-am urmat cum trebuie pe Dumnezeu. Dar nu este neapărat așa. „Adesea când ajungem într-o încercare, ne îndoiim că Duhul Sfânt ne-a condus până acolo. Dar Duhul L-a condus pe Isus în pustiu ca să fie ispitit de Satana. Când ne duce într-o încercare, Dumnezeu urmărește un scop de atins pentru binele nostru. Isus nu S-a încumetat pe baza făgăduințelor lui Dumnezeu, mergând spre ispită fără să fie nevoie, nici nu S-a lăsat pradă descurajării când a venit ispita asupra Lui. Și noi ar trebui să facem la fel” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 126, 129).

Uneori când suntem în focul încercărilor ne frigem în loc să devenim mai buni. Dar, când suntem zdrobiți de ispită, este foarte mângâietor să știm că nu este totul pierdut, pentru că Isus a rămas neclintit. Deci vestea bună este că - deoarece Isus este Purtătorul păcatelor noastre, deoarece a suportat pedeapsa pentru eșecul nostru de a rezista ispitei (oricare ar fi ea) și deoarece El a trecut printr-un foc mai aprig decât orice foc prin care am putea trece noi - nu suntem alungați sau abandonați de Dumnezeu. Există speranță, chiar și pentru „cel dintâi” dintre păcătoși (1 Timotei 1:15).

Cu ce ispite te confrunți acum? Petrece timp în rugăciune, cerându-I Domnului să te învețe cum să pui în practică lecțiile din exemplul lui Isus. Nu uita, nu trebuie să cedezi ispitei niciodată! Și nu uita nici că, dacă cedezi, ai un Salvator.

Miercuri, 13 iulie – O moștenire trainică

5. Citește 1 Petru 1:6,7. Ce spune apostolul aici?

Petru le scria unor oameni care se luptau cu greutățile și de multe ori se simțeau singuri. Destinatarii lui erau „aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Cappadocia, Asia și Bitinia” (1 Petru 1:1). Această regiune compune astăzi vestul Turciei. Câteva versete mai jos, Petru spune că știe că ei sunt întristați și că trec „prin felurite încercări” (1 Petru 1:6).

6. Recitește 1 Petru 1:1. Ce ar putea însemna cuvintele „străini” și „împrăștiați”? Cum ar fi putut aceste aspecte să intensifice și mai mult încercările creștinilor?

A fi creștin în acele vremuri era un lucru nou; credincioșii erau puțini și răspândiți în locuri unde, fără discuție, erau o minoritate. În cel mai bun caz, erau greșit înțeleși; în cel mai rău caz, erau persecutați. Petru îi asigură că aceste încercări nu sunt întâmplătoare sau neprevăzute (1 Petru 1:6,7). Credința autentică este ținta acelor care perseverează, care rămân fermi prin „felurite încercări”.

7. Citește 1 Petru 1:6-9. Ce asigurare supremă caută Petru să le dea acestor oameni greu încercați? Ce semnificație are această speranță și pentru tine?

Oricare ar fi fost greutățile lor, indiferent ce au îndurat, cum s-ar putea compara acestea cu veșnicia care îi așteaptă când Hristos va reveni? Cuvintele lui Petru adresate lor sunt cuvintele lui Dumnezeu adresate nouă, indiferent de greutățile cu care ne confruntăm. Oricât de grele sau dureroase ar fi încercările noastre, nu trebuie să pierdem din vedere scopul suprem: viața veșnică într-un cer nou și pe un pământ nou, fără durere sau moarte. Cu o asemenea promisiune înaintea noastră - o promisiune a cărei împlinire e garantată de moartea lui Isus -, cât de important este să nu ne pierdem credința, ci, în schimb, în necazurile prin care trecem, să-I cerem Domnului să ne curețe de orice lucru care stă în calea credinței noastre!

Joi, 14 iulie – Încercare de foc

Un tânăr, pe care îl vom numi Alex, ieșise dintr-o perioadă a tinereții foarte tulbură: droguri, violență, chiar și o perioadă în închisoare. Apoi, datorită bunătății unui membru adventist (pe care îl jefuise), Alex a aflat despre Dumnezeu și și-a predat inima lui Isus. Deși mai avea probleme și lupte și încă persistau în viața lui elemente din trecut, Alex devenea un om nou în Isus. Îl iubea pe Dumnezeu și căuta să-și exprime dragostea aceasta ascultând de poruncile Sale (1 Ioan 5:1,2). La un moment dat, Alex s-a simțit îndemnat să se facă pastor. Totul părea să îl îndrepte în acea direcție. Fără nicio îndoială, el răspundea chemării lui Dumnezeu.

La facultate, lucrurile au mers bine la început. Apoi, rând pe rând, lucrurile au început să o ia razna și viața lui să se destrame. Sursa lui de venit a început să sece; un prieten apropiat s-a întors împotriva lui, făcând acuzații false în dreptul lui, care i-au distrus reputația. Apoi Alex se tot îmbolnăvea; nimeni nu știa exact cauza, dar acest lucru i-a afectat cursurile până acolo încât se temea că va fi nevoit să renunțe definitiv la școală. Pe deasupra, se lupta cu ispita teribilă a drogurilor, care se găseau ușor în vecinătatea lui. La un moment dat chiar a avut o cădere în acest domeniu. Alex nu înțelegea de ce i se întâmplau toate acestea, mai ales pentru că era sigur că Domnul îl condusese spre acea școală. Se înșelase Alex în această privință? *Dacă da, întreaga lui experiență cu Dumnezeu era o greșală imensă?* Până și elementele de bază ale credinței lui erau puse la îndoială.

8. Imaginează-ți că, în această criză, Alex vine la tine și îți cere sfatul. Ce i-ai spune? Ce experiențe personale ai avut care ar putea ajuta pe cineva ca el? La ce versete din Biblie ai apela? Cât de utile

ar fi următoarele pasaje într-o asemenea situație? Proverbele 3; Ieremia 29:13; Romani 8:28; 2 Corinteni 12:9; Evrei 13:5.

Aproape toți cei care Îl urmează pe Domnul au avut parte de crize în care au fost ispitiți să se îndoiască de călăuzirea Lui. Aspectul cel mai important în astfel de situații este să ne agățăm cu toate forțele de făgăduințele Lui, să ne amintim de îndrumarea lui Dumnezeu din trecut și să ne rugăm pentru credință și rezistență. Domnul nu va renunța niciodată la noi. Întrebarea este: Cum să facem să nu cedăm ispitei de a renunța noi la El?

Vineri, 15 iulie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolele 25 și 26; *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolul 12

„Așa cum în vechime Și-a condus poporul la Refidim, Domnul poate alege să ne conducă și pe noi acolo ca să ne testeze loialitatea. El nu ne duce întotdeauna în locuri plăcute. Dacă ne-ar conduce în locuri plăcute, în tendința noastră de a ne încrede în noi înșine noi am uita că El este Ajutorul nostru. El dorește să ni Se arate și să ne descopere resursele bogate care ne stau la dispoziție și permite ca încercarea și dezamăgirea să vină pentru ca noi să ne dăm seama de neputința noastră și să învățăm să apelăm la El pentru ajutor. El poate face să țâșnească torente răcoritoare din stânci dure. Nu vom afla niciodată - până nu vom fi față-n față cu Dumnezeu, când vom vedea așa cum suntem văzuți și când vom cunoaște așa cum suntem cunoscuți - câte poveri a purtat în locul nostru și câte poveri ar fi fost bucuros să poarte dacă, cu o credință ca a unui copil, le-am fi adus la El” (Ellen G. White, „Rephidim”, în *Adventist Review and Sabbath Herald*, 7 aprilie 1903).

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Deuteronomul 18 – 24;

1. Ce lucru nu îngăduie Domnul lui Israel?
2. Ce bărbați erau scutiți de participarea în luptele din război?
3. Ce pedeapsă era prevăzută pentru fiul neascultător, îndărătnic, lacom și bețiv?
4. Ce le spune Biblia celor ce se feresc să facă o juruință?

Evanghelizare, Secțiunea 20, subcapitolul „Strigătul cu glas tare”

5. Ce putere impresionantă se va descoperi din nou?